

Sygn. akt VI GC 404/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w T.

przeciwko: J. Z.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego J. Z. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w T. kwotę 12 843,05 zł (dwanaście tysięcy osiemset czterdzieści trzy złote pięć groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 060 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 404/15/3

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. Z. kwoty 12 843,05 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 29 października 2013 r. pozwany przesłał powodowi zlecenie transportowe na kwotę 2 500 euro. Na zleceniu jako zleceniodawca widnieje hiszpańska firma (...)L., natomiast jako osoba kontaktowa widnieje pozwany. W dniu 14 października 2013 r. pracownik pozwanego poinformował powoda w wiadomości e-mail, że płatność za transport, który wykonał powód zostanie uregulowana wraz z zapłatą za towar. Powód wykonał usługę transportową w sposób prawidłowy wobec czego pozwany zobowiązany był uregulować powodowi płatność za usługę wykonaną przez powoda. Powód wykonał transport w dniu 5 listopada 2013 r. na trasie PL (...)-(...) K. - E. B. i M.. Spółka (...)L. złożyła oświadczenie w dniu 13 stycznia 2015 r., z którego wynika, że to J. Z. jest wyłącznym płatnikiem za transport na rzecz powoda. W dniu 28 sierpnia 2014 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) do której dnia 29 sierpnia 2014 r. sporządzono notę korygującą ze względu na błąd w numerze faktury. Termin zapłaty został wyznaczony na dzień 4 września 2014 r., jednakże pozwany nie uregulował należności pomimo wezwania do zapłaty z dnia 31 października 2014 r.

W dniu 4 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach w sprawie o sygn. VI GNc 399/15/5 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że na zleceniu transportowym z dnia 29 października 2013 r. jako zleceniodawca widnieje firma (...)L., a jako osoba kontaktowa J. Z., zatem pozwany nie był zobowiązany do zapłaty. Powód pierwotnie wystawił fakturę na firmę (...)L., a po upływie około dziewięciu miesięcy wystawił fakturę na pozwanego za tę samą usługę transportową, a zmianie uległa data wystawienia, nazwa i numer faktury.

W piśmie procesowym z dnia 16 października 2015 r. strona powodowa wskazała, iż nie wystawiła dwóch osobnych faktur za tą samą usługę, tylko do faktury wystawiła notę korygującą nr 1/08/2014, na podstawie której skorygowano odbiorcę faktury i jej numer. Z kolei transport faktycznie został zlecony przez pozwanego, a nie przez firmę hiszpańską.

W piśmie procesowym z dnia 18 listopada 2015 r. pozwany zaznaczył, że nota korygująca wstawiona przez powoda w dniu 29 sierpnia 2014 r. była wyłącznie sporządzona

na cele postępowania sądowego. Pozwany odesłał powodowi notę korygującą nr 1/08/2014 bez podpisu, podkreślając ponownie, że to firma hiszpańska powinna zapłacić należność.

W piśmie procesowym z dnia 7 kwietnia 2016 r. strona powodowa wyjaśniła, iż kieruje swoje roszczenie do pozwanego, ponieważ w opinii powódki działał on jako przedstawiciel hiszpańskiej firmy (...)L., a twierdzenia swoje powód opiera na fakcie, iż wszystkie transporty były zlecane przez pozwanego drogą mailową, które następnie były zatwierdzane przez hiszpańską firmę (...)L. Pozwany zlecił powodowi trzy transporty tj. dnia 23 września 2013 r., 28 października 2013 r. oraz 30 października 2013 r. z czego 2 były zatwierdzone przez R. S..L. o czym powód został poinformowany już po zrealizowaniu transportu. Płatności za dwa pierwsze zlecenia transportowe były uregulowane przez R. S..L. bezpośrednio na rachunek powoda, natomiast za trzeci transport R. S..L. odmówiła zapłaty, oświadczając, że płatnikiem za transport którego nie zlecała powinien być pozwany. Pozwany działał jako przedstawiciel hiszpańskiej firmy, skoro zlecał w jej imieniu transport towarów i był osobą kontaktową, z którą załatwiano wszystkie formalności. Hiszpańska firma nie zlecała transportu, a pozwany działał poza granicami umocowania, wobec czego czynność ta nie pociąga za sobą skutków bezpośrednio dla hiszpańskiej firm. Hiszpańska firma nie potwierdziła zlecenia transportu, dlatego zlecenie transportu z dnia 30 października 2013 r. należy uznać za nieważne, a pozwany na podstawie art. 103 § 3 k.c. obowiązany jest do zwrotu tego co otrzymał od drugiej strony w wykonaniu umowy. Szkodą powoda jest koszt poniesiony w związku z wykonaną usługą i brak zapłaty za faktury w kwocie 12 843,05 zł. Roszczenie odszkodowawcze ogranicza się do tzw. ujemnego interesu kontrahenta, który może jedynie żądać wyrównania uszczerbku poniesionego przez to, że zawarł umowę nie wiedząc o braku umocowania lub z przekroczeniem jego zakresu.

W piśmie procesowym z dnia 19 maja 2016 r. pozwany podniósł, iż nigdy nie był przedstawicielem hiszpańskiej firmy.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 października 2013 r. pozwany przesłał powodowi zlecenie transportowe na kwotę 2 500 euro. Na zleceniu jako zleceniodawca widnieje hiszpańska firma (...)L., natomiast jako osoba kontaktowa widnieje pozwany. Powód wykonał transport w dniach od 30 października 2013 - załadunek do dnia 5 listopada 2013 r. rozładunek na trasie K. - B. i M.. Transport został wykonany w sposób prawidłowy, pozwany ani R. S..L. nie zgłaszali zastrzeżeń co do wykonanego transportu.

Dowód: zlecenie spedycyjno - transportowe (k. 7), wiadomości e-mail (k. 8-9), CMR

(k. 10).

W dniu 14 października 2013 r. pracownik pozwanego poinformował powoda w wiadomości e-mail, że płatność za transport, który wykonał powód zostanie uregulowana

przez kontrahenta hiszpańskiego. W dniu 5 listopada 2013 r. powód wystawił na rzecz R. S..L. fakturę nr (...) tytułem wykonanej usługi transportowej na kwotę 2 500 euro.

Dowód: wiadomość e-mail (k. 9), faktura (k. 29)

Pozwany zlecił powodowi trzy transporty z czego 2 były zatwierdzone przez R. S..L., a płatności była uregulowana przez R. S..L. bezpośrednio na rachunek powoda, natomiast za trzeci transport R. S..L. odmówiła zapłaty, oświadczając, że płatnikiem za transport którego nie zlecała powinien być pozwany, dlatego powód w dniu 28 sierpnia 2014 r. wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) tytułem wykonanej usługi transportowej na kwotę 12 843,05 zł brutto, do której w dniu 29 sierpnia 2014 r. sporządzono notę korygującą nr 1/08/2014 ze względu na błąd w numerze faktury - zmieniono nr faktury z (...) na (...). Termin zapłaty został wyznaczony na dzień 4 września 2014 r.

Dowód: wiadomość e-mail (k. 9), oświadczenie (k. 13), faktury (k. 14, 29), nota korygująca (k. 15).

Pismem z dnia 31 października 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 12843,05 zł wraz ustawowymi odsetkami terminie 7 dni od otrzymania wezwani, jednakże pozwany nie uregulował należności.

Dowód: wezwanie (k. 16), pismo pozwanego (k. 31).

Spółka (...).L. złożyła oświadczenie z dnia 13 stycznia 2015 r. z którego wynika, że to J. Z. jest wyłącznym płatnikiem za transport na rzecz powoda.

Dowód: oświadczenie (k.13).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości.

Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka M. S., jednakże nie dał wiary zeznaniom świadka i nie czynił ustaleń stanu faktycznego w oparciu o zeznania świadka, albowiem, nie były one spójne ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. przeciwko pozwanemu J. Z. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa niniejszym pozwem dochodziła od pozwanego zapłaty kwoty 12 843,05 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 września 2014 r. do dnia zapłaty tytułem wykonanej usługi transportowej.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, wskazując że nie był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za usługę transportową.

Ze względu na fakt, iż miejsce załadunku towaru i miejsce dostawy znajdowały się w dwóch różnych krajach (Hiszpania - Polska), do umowy tej stosuje się przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r.

Zgodnie z przepisem art. 1 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i Protokół podpisania z dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. 1962 Nr 49, poz. 238), dalej zwaną (...), niniejszą Konwencję stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W przedmiotowej sprawie jak już wspomniano, miejsce przyjęcia towaru znajdowało się na terytorium Polski natomiast miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdowało się na terytorium

Hiszpanii. Sygnatariuszem Konwencji jest Rzeczpospolita Polska co uzasadnia zastosowanie postanowień Konwencji do przewozu realizowanego przez powoda.

Z kolei w art. 9 czytamy, że w braku przeciwnego dowodu list przewozowy stanowi dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika. List przewozowy to dokument tradycyjnie wystawiany przy przewozach, stosowany we wszystkich gałęziach transportu, zarówno w transporcie krajowym, jak i międzynarodowym. Funkcja dowodowa listu przewozowego wynika z przepisu art. 4 zdanie pierwsze oraz art. 9 ust. 1 CMR, który przewiduje, że list przewozowy stanowi dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika. Ze względu na fakt, iż odbiorca potwierdza zazwyczaj przyjęcie przesyłki na liście przewozowym, list ten stanowi też często dowód wykonania umowy. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie o sygn. I ACa 952/14 zaznaczył, że przytoczone unormowania świadczą o tym że list przewozowy nie jest wyłącznym dowodem zawarcia umowy przewozu, a tym samym warunków tej umowy. Nadto jedną z podstawowych funkcji, jakie spełnia list przewozowy CMR, jest funkcja dowodowa, jednak osiąga ona swój pełny walor tylko w braku przeciwnego dowodu, (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 25 maja 2012 r. (...) SA/G1 (...)).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)(OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81).

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż nie sposób jest zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego. W niniejszej sprawie bezspornym była okoliczność, że pozwany zlecił powodowi trzy transporty tj. dnia 23 września 2013 r., 28 października 2013 r. oraz 30 października 2013 r. z czego 2 były zatwierdzone przez R. S..L. o czym powód został poinformowany już po zrealizowaniu transportu. Płatności za dwa pierwsze zlecenia transportowe były uregulowane przez R. S..L. bezpośrednio na rachunek powoda, natomiast za trzeci transport R. S..L. odmówiła zapłaty, oświadczając, że płatnikiem za transport którego nie zlecała powinien być pozwany. Pozwany nie zaprzeczył, aby zlecał w imieniu hiszpańskiego kontrahenta R. S..L. stronie powodowej transport, które to z kolei zostały wykonane przez powoda bez żadnych zastrzeżeń i uwag co do terminowości czy jakości. Podkreślić należy, że naczelną zasadą w stosunkach zobowiązaniowych jest zapłata frachtu, a w niniejszej sprawie ani odbiorca towaru, ani zleceniodawca transportu nie mieli żadnych zastrzeżeń co do wykonanego przez powoda transportu, co potwierdza dokument przewozowy CMR. W dniu 14 października 2013 r. pracownik pozwanego poinformował powoda w wiadomości e-mail, że płatność za transport, który wykonał powód zostanie uregulowana przez kontrahenta hiszpańskiego, dlatego też zdaniem Sądu w dniu 5 listopada 2013 r. powód wystawił na rzecz R. S..L. fakturę nr (...) tytułem wykonanej usługi transportowej na kwotę 2 500 euro, zgodnie ze wskazaniem strony pozwanej jednakże z uwagi na to, że R. S..L. odmówiła zapłaty na rzecz powoda, albowiem to pozwany miał być płatnikiem wynagrodzenia, powód w dniu 28 sierpnia 2014 r. wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) tytułem wykonanej usługi transportowej na kwotę 12 843,05 zł brutto. Do ww. faktury sporządzono w dniu 29 sierpnia 2014 r. notę korygującą nr 1/08/2014 ze względu na błąd w numerze faktury - zmieniono nr faktury z (...) na (...). Spółka (...).L. złożyła oświadczenie z dnia 13 stycznia 2015 r. z którego wynika, że to J. Z. jest wyłącznym płatnikiem za transport na rzecz powoda. Pozwany działał jako zleceniodawca i zlecał w imieniu hiszpańskiej firmy (...).L. transport towarów i był osobą kontaktową, z którą załatwiano wszystkie formalności, co również wynika z dokumentów transportowych. Hiszpański kontrahent przerzucił ciężar odpowiedzialności za zapłatę frachtu na pozwanego, a pozwany w żaden sposób nie wykazał, iż nie był zobowiązany do zapłaty należności. Z kolei powód wykazał dokumentem CMR, iż transport wykonał w sposób prawidłowy, zatem umówione wynagrodzenie jest mu należne.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za uzasadnione i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone na rzecz powoda od pozwanej kwotę 12 843,05 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Powódka domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od 5 września 2014 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa; 643 zł tytułem opłaty od pozwu; 2,400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w

sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk